

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΣ ΑΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΑΡΛΟΝ

Τ' Απομνημονεύματα της «Χ. 106». Μιά τραγική Άνοιξη στέ μέτωπο. Οι «συνεδες» του στρατού τών Συμμάχων. Με τις αδελφές του Έλέους στον καταυλισμό της δεύτερας μεραρχίας. Ο «δυστυχισμένος» της αδελφής Τερέζας. Μία έρπιακτηή μέρα στα έρειπια ενός σπιτιού. Πώς τρελλάθηκε ο Γερμανός κατάσκοπος Έριχ Σέινγκερ. Η αποκαλύψεις του ταγματάρχου Λαμέρ, κλπ. κλπ.

ΓΑ από τις καλύτερες Ίταλιές κατασκόπους, η Φρανσίνια Μορισέτι, η οποία είχε δράσει στον Παγκόσμιο πόλεμο, με τ' όνομα Λόλα Φήριαν, αναφέρει σ' απομνημονεύματά της την ακόλουθη συνταρακτική ιστορία, την οποία σ'ας μεταφράσουμε με κάθε λεπτομέρεια. Η Λόλα Φήριαν δεν ήταν βέβαια από τις παλιόγινωστες κατασκόπους, που είχαν αναστατώσει τους Γερμανούς, μά είχε προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στους συμμάχους, άποφεύγοντας να κάνει θόρυβο.

Αυτή η κατάσκοπος δεν είχε συνταρακτικές έρωτικές περιπέτειες, ούτε υπήρξε άφορμή φρικαστικών δραμάτων, ώστε τ' όνομά της να φτάση στη δημοσιότητα. Δεν ήταν «μοιραία» γυναίκα. Αλλά άν έρευνήσει κανείς τους μουσικούς φακέλλους του ύπουργείου τών Έξωτερικών, θα δη ότι εκείνη την εποχή ήταν γνωστή με τον αριθμό «Χ 106» κι' ότι είχε αποκαλυφεί πίσω από δέκα μουσικούς πράκτορες της Γερμανίας και τους είχε παραδώσει στο Στρατοδικείο. Αυτή η ιστορία της λοιπόν ξετυλίχθηκε την άνοιξη του 1916 στο μέτωπο κι' άκριβώς στα μετόπισθεν της δεύτερας μεραρχίας. Ίδου τί γράφει σχετικά η Φρανσίνια Μορισέτι σ' Απομνημονεύματά της:

«Κάθε στρατό άκολουθουν πάντα μαζί με τά φορητά νοσοκομεία και τις έφοδιοσιμπές. Ένα σωρό κουρνιασμένες ύπαρξεις, που η δυστυχία κι' η πείνα τις έχει αποκτηνώσει. Είνε γυναίκες, παιδιά, γέροι, που άφηφουν τις όθιδες και τά μακελειό του πολέμου, για να μπορέσουν να τραφούν από τά περισεύματα τού φαγητού τών στρατιωτών. Συνήθως αυτοί οι άθιρωτοι προέρχονται από τά γύρω χωριά, που τά έρριμωσ ο βομβαρδισμός και τό πέραςμα του έχθρου. Υπάρχουν όμως και άλλοι, που άκολουθούν ολόκληρους μήνες τό στράτευμα και τέλους αφήφουν τό τομάρι τους στο πεδίο

ήταν ένας άνδρας. Είχε χάσει τις αισθήσεις του και κοίταν μέσα στις σκόνες. Έπισσα τό χέρι του λοιπον να δώ μήπως ήταν νεκρός. Είσα όμως ότι ο σφυγμός του κτυπούσε ελαφρα. Φώναξα τότε μία ισοκόμο και τόν μεταφέραμε στη σκηνή μας. Έκει του δώσαμε να πιη λίγο κονιακ, τόν καναμε να συνέλθη κι' έπειτα τόν ρωτήσαμε να μάς πη ποιός ήταν.

—Είμαι ένας δυστυχισμένος, μάς άπάντησε. Γιά παιδιά μου σκοτώθηκαν στον πόλεμο, η γυναίκα μου πέθανε από την πείνα κι' εγώ θά πάβαινε τό ίδιο, άν δεν έθριακόαστε σεις να με βοηθήσετε.

—Και τί θέλεις έδώ πέρα ; τόν ρώτησα. Δεν ξέρεις ότι άν σ' ανακαλύψουν οι σκοποί θά σέ σκοτώσουν ; Δεν ξέρεις ότι απαγορεύεται στους πολλτες να πλησιάζουν στο στρατόπεδο ;

—Τό ξέρω, μάς είπε, με μελαγχολική φωνή, μά η πείνα με κάνει να ξεχνάω τόν κίνδυνο. Έπειτα καλύτερα να με σκοτώσουν. Θα γλυτώσω τουλάχιστον άπ' τά βασάνια.

Μάς μιλούσε με τόση ειλκήρεια, ώστε τόν πιστεύαμε και τόν λυπηθήκαμε. Η αδελφή Τερέζα μάλιστα τού έδωσε να φορέση κάτι γερά ρούχα και παπούσια, που είχαν βρεθη έκει πέρα και τού ύποσέθηκε ότι θα φρόνιζε να τόν χρησιμοποιήσουν στο στρατό, ώστε να μωρη να σωτηρήται.

Έγώ όμως, έπειδη ήμουν πάντα έμφυλακτική στις γιορμίς μου, έκρινα καλόν να της παρατηρήσω ότι έπρεπε να έξτάση καλύτερα από τόν άνθρωπο, πριν παρακαλέση τό συταγματάρχη να τόν βοηθήση.

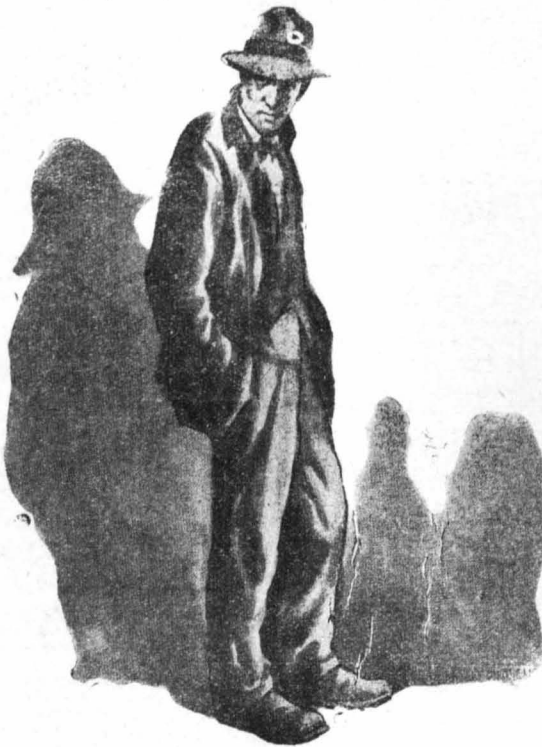
—Μά δεν βλέπεις ότι είνε σάν άλλης, μου είπε και τά έχει χαμένα από τις στερήσεις ; Άλλωστε, άν ήταν κατάσκοπος, δεν θα ήταν έδώ πέρα.

Η λέξι κατάσκοπος, μου χτύπησε άσχημα σ' αυτιά. Δεν μπόρεσα να ηςυχάσω δλη τη κόψη. Έκείνος ο κουρνιασμένος και χλωμός άνθρωπος τάραιε κάθε τόσο τις σκείμες μου και με βασιάνιζε. Τέλος άποφάσισα την άλλη μέρα να παρακολουθήσω κάθε κίνησί του και να εξακριβώσω άν ήταν πράγματι αλήθεια όσα μάς διηγήθηκε. Μόλις εημέρωσε λοιπόν, δηήκα σ' αναζήτησί του στους δρόμους του έρειπωμένου χωριού. Έπειτα από μισή ώρα τόν ανακάμωσα σ' έναν άπ' αυτους να περπατάη άργά, με τά χέρια στις τσέπες, αέρνοντας τις μεγάλες άρθύλες, που τού είχαμε δώσει και με σκυμμένο τό κεφάλι. Τό παρουσιαστικό του έδειχνε άνθρωπο που είχε τοακισθη από τη μοίρα κι' ο οποίος δεν είχε τό κουράγιο ούτε να ζήση. Τόν φώναξα με τ' όνομά μου. Στην άρχη δεν μ' άκουσε. Έπειτα γύρισε και με κούταξε μ' ένα χαμένο βλέμμα και προσάθησε να γελάση. Μ' είχε θμηθή.

—Θέλετε, μου είπε, να σάς δείξω τό σπίτι μου ;

Και προχώρησε σ' έναν άλλο δρόμο τού χωριού. Τόν άκολουθησα περιέργη ως τά έρειπια ενός μεγάλου σπιτιού. Έκει ο παράξενος άνθρωπος μου πρότεινε να μου δείξη τά δωμάτια του ίσογειου, που είχαν μείνει άθικτα από τις βόμβες. Έπειδη ως τότε ποτέ δεν είχα φοθηθη, τόν άκολουθησα με θάρρος, για να δώ τί θα έκανε ως τό τέλος ο μωτηριώδης σύντροφός μου. Άλλωστε, είχα μαζί μου τό πιστόλι μου. Μόλις όμως μπήκα στο δωμάτιο, έκεινος με μία γρήγορη

την κλειδωσε κι' έβαλε τό κλειδί στην τσέπη του. Έπειτα άρχισε να γελάη τόσο παράξενα, ώστε μου πέρασε η ιδέα ότι είχα να κάνω μ' έναν έπικίνδυνο τρελλό. Κι' όμολο-

Περπατούσε άργά, με τά χέρια στις τσέπες...

πής μάχης. Κανείς δώστόσο δεν τούς έχει έμπιστοσύνη. Είνε λωποδύτες, ψεύτες και κατάσκοποι. Όταν πλησιάζουν λοιπόν τούς καταυλισμούς τών στρατιωτών, οι σκοποί τούς πυροβολούν και τούς σκοτώνουν σάν σκυλιά! Έκείνη την άνοιξη, είσα λάβει διαταγή να συναντήσω στο Άρλον τόν ταγματάρχη Λαμέρ, ο οποίος έπρόκειτο να μ' αναθέση μία έμπιστευτική άποστολή. Άπεσάσθη λοιπόν σ' ένα νοσοκομείο της μεραρχίας και περίμενα την άφιξι του. Η μέρες μου κυλούσαν με την περιποίηση τών τραυματιών και τη συντροφιά τών «αδελφών» τού έλέους, η όποιες με θεωρούσαν συνάδελφό τους. Κάθε νύχτα μαζεύομαστε στη σκηνή μας και γονατιστές προσευχόμαστε για τό τέλος του πολέμου και τούς δυστυχισμένους που πέθαιναν μακριά από τις οικογένειές τους, μέσα σ' αυτή την τρομαχτική κόλαση. Πολλές φορές είχα χύσει θερμά δάκρυα, καθώς θυμόμουν τις άνατριχιαστικές σκηνές, που είχαν δη τά μάτια μου στο νοσοκομείο κι' αισθανόμουν να δυναμώνη μέσα μου τό μίσος για τούς καταραμένους Γερμανούς, που είχαν αίματοκυλίσει την Ευρώπη. Μία νυχτα όμως, την ώρα που έθγαινα άπ' τη σκηνή για να πάω σ' άντικαταστήσω μία αδελφή στο θάλαμο τών πληγωμένων, σκόνταφα έπάνω σ' ένα ανθρώπινο πτώμα, που βρισκόταν καταγής. Στο φως τού φεγγαριού, είδα τότε ότι

γώ ότι εκείνη τη στιγμή φοβήθηκα. "Αν δεν τόν πετύχαιναν ή σφαίρες μου, ήμουν χαμένη". Έβγαλα ωστόσο το πιστόλι μου και φώναξα:

—Μη κινηθής, γιατί θά σ' σκοτώσω σάν σκυλλάι.
Μά εκείνος ήταν τόσο εξαγριωμένος, ώστε δεν άκουγε. Ριχτήκε ούρλιαζοντας επάνω μου, πήρε το πιστόλι απ' τ'α χέρια μου κι άρχισε να με φιλάει στο πρόσωπο, στα χέρια και να με σφίγγει με τόση δύναμη επάνω του, ώστε πήγαιναν να σκάσω. Και τωσά να με σκότωνε από την τρέλλα του, άν δεν συγκέντρωνα τις δυνάμεις μου και δεν τόν άρπαξα από το λαιμό. "Ενοιώθα τ'α χέρια μου να κώνωνται στο κρέας του και τ'α νύχια μου να τόν ξεσχίζουν". Ο παράνομος άνθρωπος αναγκάσθηκε τότε να μ' αφήσει μ' ένα ουρλιασμα πόνου. Έπειτα τραθήχτηκε σ'ε μιά γωνιά τής κάμαρας κι' έκρυψε το πρόσωπό του μέσ' σ'α χέρια του. Κατόπι άρχισε να κλαίει νευρικά.

—Είμαι ένας χαμένος! μουρμούριζε κάθε τόσο. Είμαι ένας καλάνθρωπος!
Κατάλαβα ότι είχε κυριευθή από μιά νευρική κρίση. "Έδλεπα τ'ο σώμα του να τρέμει και τ'α δόντια του να γτυπούν. Και ξαφνικά, εκεί πού δεν τόν περιμένα, ξέσπασε σ' ένα χείμαρο γερμανικών λέξεων. Μιλούσε για μιά έπιθεση από γερμανικό στρατό, για τ'ο Βερολίνο, για τ'ο σπίτι του και κάθε τόσο έπανελάμβανε τ' έννοια του ταγματάρχη Λαμέρ. "Έπειτα άρχισε να γελάει άπαισια. Είχε τρέλλα! Τώρα τον έβλεπα να περπατάει πάνω-κάτω στο δωμάτιο και κάθε τόσο να με κυττάει με κόκκινα μάτια παράφρονος και να γελάει. Έγώ έτρεμα από τ'ο φόβο μου. Είχα καταρθώσει ωστόσο να πάρω πάλι το περιστροφικό μου και σκεφτόμουν άν έτιμώ έπιτιθετο άλλη μιά φορά θά τόν σκότωνα για να γλυτώσω τή ζωή μου. Δεν ξερόποση ώρα έμεινα κλεισμένη σ' αυτά τ'α έρεπια. Είχα χάσει τή συνείδησή μου χρόνου. Κι' απότομα αισθάνθηκα τ'ο έδαφος να τρέμει κι' άκουσα τόν χαρακτηριστικό κρότο τών δένδρων πού έσκαιγαν. Τ'ο γερμανικό πυροβολικό, είδοποιημένο από κάποιον κατάσκοπο για τήν ακριβή θέση μας, θέριζε τώρα τ'ο συμμαχικό στρατό. Ο τρελλός, άνήσυχος από αυτό τ'ο θόρυβο, είχε πέσει καταγής και σπάρανε. Για να γλυτώσω απ' αυτό τ'ο μαρτύριο, τόν σημάδεψα και πυροβόλησα. Η σφαίρες μου τόν θύρκαν στο κεφάλι και τ'ο ακρόστιμα τ'α μάτια. "Έμενε άκίνητος σάν κεραυνόπληκτος. Είχα τ'ο κουράγιο να τόν πλησιάσω, να ψάξω τις τοσέπες του, να πάρω τ'ο κλειδί και ν' ανοίξω τήν πόρτα. "Όταν πήνα στον καταυλισμό μας, είχε νυχτώσει πειά. Τ' αυτοκίνητα τού Έρυθρού Σταυρού φέροναν σ'α νοσοκομεία τ'α θύματα αυτού τού βομβαρδισμού τών Γερμανών. Ήταν πολλές έκαστονάδες συμμάχων. Τ'ο ίδιο βράδυ έφτασε κι' ο ταγματάρχης Λαμέρ. "Όταν τού διηγήθηκα τήν περιπέτειά μου, άνησώχισε. "Έπειτα με παρακάλεσε να τόν δηγήσω κοντά στο σπίτι του τρελλού. "Έμενε πολύ ώρα σκεφτικός, κυττάζοντας τ'ο πρόσωπο τού νεκρού και προσπαθώντας να θυμηθώ πού είχε ήθι αυτή τή φυσιογνωμία. Και ξαφνικά κτύπησε τ'ο μέτωπό του.

—Αυτός ο άνθρωπος, μου έπεε κατόπι, είνε ή αίτια τής σημερινής καταστροφής μας. Είνε ο φημισμένος κατάσκοπος "Έριχ Σέινγκερ. Τόν είχα συναντήσει πέρυσι σ'όν Βερολίνο. Φαίνεται ότι είχε καταρθώσει να φθάσει ως τόν καταυλισμό μας και να είδοποιήση τούς πατριώτες του. Μά δεν μπόρεσε ν' άνθέξει στις καουχίες και τρελλάθηκε. Καλά κάνατε πού μάς απαλλάξατε από τήν παρουσία του.
"Έπειτα μου έδωσε διάφορες πληροφορίες για τή νέα έπικίνδυνη άποστολή μου σ'όν Βέλγιο και πήγε να συναντήση τ'ο διοικητή τής μεραρχίας για να κάνουν μιά προσεχτική έρευνα, μήπως υπάρχουν σ'όν καταυλισμό μας κι' άλλοι κατάσκοποι. Μά τί τ'α θέλατε, αυτή ή περιπέτειά μου με τόν "Έριχ Σέινγκερ ήταν τόσο τρομαχτική, ώστε ακόμη παραμένει άδέχαστη σ'ή μνήμη μου, μ' όλες τις ανατριχιαστικές λεπτομέρειές της.

ΦΡΑΝΣΙΝΑ ΜΟΡ:ΣΕΤΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΣΑΝ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Ο δούξ ντ' Έστραϊ, θέλοντας να χαρακτηρίση αξιωματικό, ο όποός δεν φημιόταν και τόσο για τήν άνδρεία του, έπεε σ' ένα κύκλο ευπατριδών:

—Αυτός ο ύποκόμης Β... , είνε γενναίος σάν φιλαργυρός!
Κι' έπειδή όλοι τόν κούταξαν, μη βγάζοντας νόημα απ' τόν άλόκοτο χαρακτηρισμό του, ο δούξ έξήγησε με σαρκασμό:
—Όπως ο φιλαργυρός φειδωλεύεται τή χρέη τών χρημάτων του. έτσι κι' ο ύποκόμης φειδωλεύεται τή χρέη τού σπαθιού του!...

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τ'ο αποτελεσματικότερο μέσον προς εξολόθρευση των κοριών και των ψύλλων, είνε τ'ο πλύσιμο των έπιπλών και σκευερνίων άντιαιμεμένων τού σπιτιού με άραιά διάλυμα άχνής ύδαργύρου.

Πολλές φορές τ'α μυμηγία αλληθώνουν τόσο πολύ μέσα στο σπίτι, και ιδίως μέσα στις κουζίνες, ώστε κατανοήτ'ο έννοηλικότητα. Λοπόν, τ'ο μοναδικό αποτελεσματικό μέσον εξόντωσης τών μυμηγερών είνε ο διαθιάνθηξ, τόν όποόν χύνουμε μέσα στις μυμηγροκοιλίες.

Μόλις άντιλήφθητε ότι τ'ο βούτυρό σας άρχίζει να ταγγίζει, πρέπει να τ'ο πλύνετε με νερό άδοστωίτου.

Ένα από τ'α προχωρότερα άντισηπτικά φάρμακα είνε και τ'ο αλάτι. Καλό λοιπόν είνε να πλένουμε κάθε πρσίτ'ο τ'ο στόμα μας με μιά άραιή διάλυμα αλατιού, γιατί τ'ο αλάτι όχ, μόνο εξουθενώνει τις κωικές συνήσεις τών υπολειμμάτων τών τροφών πού παραμένουν μέσα στο στόμα μας, αλλά και τσώνει τ'α όλια.

Ξαπνέετε όσο μπορείτε πύ βαθιά. Η βαθειά ειοπνή τροφοδοτεί τούς πνευμονας με άφθονο όξυγόνο, τ'ο όποόν σκοτώνει όλα σχεδόν τ'α νοσήνα μικρόβια.

Όσοος δεν θυμώνει, δεν παραφέρεται, δεν γκωνιάζει και δεν στενοχωριέται, βλάπει άργά εντιδες στο πρόσωπό του.

Τ'ο λεμόνι είνε όφελιμώτατο σ'όν όργανισμό μας, προζάταν δεν πνώνει τ'ο χαιμό τού μάζν με ίση ποσότητα νερού κάθε βράδυ, πριν κοιμηθούμε, και κάθε πρωί, μέλι σφρασιούμε από τ'ο κρεβάτι μας.

Προσπαθήτε να μην παρατρώτε, να μην παραφορτώνετε τ'ο στομάχι σας, προζάτανος με λίγη και κρέμα. Έπίσης κασό κάνει και τ'ο να τρώτε άμείως έπειτα από μ'α έντονη συγκίνηση, και μάλιστα θλιβερή.

"Αν τύχει και σ'ς κεντρίσει σήφρα, πρέπει να βγάλετε με προσοχή τ'ο κεντρί και κιάτ'ο να βγάλετε πάνω στο κεντριμένο μέρος μ'α γέτα όπιού κομμωδιού. Τ'ο κρεμμύδι κεντριάει σχεδόν κάθε έρνησιμό και φιλόφωσι.

"Αν άντεκατέφουμε μέσα σ' ένα μπουκιάτ'α 12 δόματα κολώνιας, 6 δόματα νερού κρόνου και 3 δόματα όγουλάδου, έχουμε ένα έξοχο φάρμακο για τήν θεοκασία τών δηρμάτων τών έντόμων. "Αν βάλουμε ένα πιάτο βεγγίλιο σ' αυτό τ'ο μίγμα πάνω στο κεντριμένο μέρος, θά αισθανθούμε σ'ε λίγη ώρα μεγάλη άνεκούφιση.

Η ύπερβολική διακοπική έργασία, ή έλλειψη, ή στενοχώριος, ο θυμός, ή άργέντινα και ο δυνατός και άώρηστος έρωτας, είνε έχθρά της κώμης, προκαλών τήν τραχιάτση, μάς κάνουν φαλακρούς. Προσοχή, λοιπόν! Άποκρίγεται τις μεγάλες συγκινήσεις...

Η γυναίκα, κατά τήν περίοδο τού θηλάσματος, άν τύχει και τρομάξει άξωρινα ή συγκινήθη πολύ, όφελει να μη θηλάση τ'ο παιδί της, πριν τούλάξ στον περσίον δυό ώρες από τή στιγμή πού φοβήθηκε ή συγκινήθηκε, γιατί αλλιώς υπάρχει κίνδυνος να πάθη τ'ο μωρό δηλητηρίαση...

"Ένα από τ'α λιμφορότερα άντίδοτα έναντιόν κάθε δηλητηρίασος, είνε και ή σκόνη τών έυλιανθράκων. "Αν τύχει και πάθει κανείς δηλητηρίαση από βλαμμένες τροφές, από μανιτάρια, από μορφίνη, άτροπίνη, κοκαίνη, λάβδαο, φάρμακο, από άλατα ύδαργύρου, χαλκού, μολύδου ή και από ό,τι άλλο άκόμο, δεν πρέπει καθόλου να τ'α χάσουμε, αλλά να καταπίνουμε άμείως λίγα κάρβουνα, να άνυλνώσουμε τήν καρβονόσωση μέσα σ' ένα ποτήρι νερό και να τήν δώσουμε σ'όν άρροστο να τήν π'η. "Έτσι προλαμβάνεται κι' ή τρομερότερης άκόμη συνέπεια: δηλητηρίασος. Πάντως ή πρόσληψη γαστρού έπαλλάεται σ'ε κάθε περιπτώσει δηλητηρίασος. Η καρβονόσωση είνε επίσης και περίημο άντισηπτικό. Οι Έάκωνες στρατιώτες, κατά τόν Ρωσοποικονικό πόλεμο, σ'α 1905, βάζανε πάνω τού τραυματία τους καρβονόσωση, και έτσι γλύτωναν από τήν γάγγραινα.

Μιά από τις κυριώτερες αιτίες τής άπνίας είνε και ή δυσπεψία. Γι' αυτό, όποιος ύποφέρει από άγόντιες, όφελει να μην πιάγάζη ποτέ πριν περσίον δυό ώρες μετά τ'ο φαγητό και τρώη τ'ο βράδυ λίγο και μάλιστα τροφές έπιπτες.